

Arrest

nr. 124 993 van 28 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 april 2014.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielse status ongeloofwaardig is, en er in verzoekers provincie van herkomst Punjab actueel voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het kort uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene en allerm minst ernstige beweringen en kritiek, en het op zeer algemene wijze ontkennen, vergoelijken en minimaliseren van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat verzoeker thans op algemene wijze voorhoudt, vormt de door hem als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde onduidelijke kopie van beweerdelijk zijn identiteitskaart geenszins een begin van bewijs van zijn identiteit. Het is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat het conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging wordt genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud van het stuk (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)). Bovendien betreft het geen origineel document, doch slechts een kopie ervan. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Verzoeker legt, ofschoon zijn originele identiteitskaart blijkens zijn verklaringen gewoon bij hem thuis in Pakistan ligt en hij nog contact heeft met zijn vader en zijn echtgenote welke hem reeds verschillende andere documenten opstuurden, geen enkel (origineel) officieel identiteitsdocument neer. Het bewijs van identiteit is nochtans een essentieel element in iedere procedure en verzoeker moet in dit verband alle stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielrelaas (cf. RvS 25 september 2006, nr. 162.658). In weerwil van de medewerkingsplicht die op hem rust, laat verzoeker na zijn identiteit te staven. Zijn identiteit staat derhalve niet vast en er kan dan ook niet worden nagegaan of de door hem neergelegde documenten daadwerkelijk betrekking hebben op zijn persoon. In de bestreden beslissing wordt op grond van de verschillende pertinente vaststellingen, die door verzoeker niet worden ontkracht, geen geloof gehecht aan verzoekers asielrelaas. Nergens (in de beslissing) wordt gesteld dat verzoeker "in veiligheid zal zijn indien hij elders in Pakistan gaat wonen", zoals verzoeker het thans verwoordt, zodat zijn huidige kritiek dat dit argument van de commissaris-generaal niet juist is, feitelijke grondslag mist. Verzoeker wijst er thans zeer algemeen op een FIR te hebben aangebracht, doch hij ontkracht, noch weerlegt hetgeen omtrent de door hem neergelegde FIR in de bestreden beslissing op pertinente wijze werd vastgesteld, en onderneemt hiertoe zelfs niet enige poging. Dergelijk algemeen verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontkrachten. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

De overige door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde documenten wijzigen niets aan hetgeen voorafgaat. Ze vermogen geenszins de geloofwaardigheid van zijn relaas ook maar enigszins te herstellen. Ze zijn evenmin voorzien van voor eensluidend verklaarde vertalingen, en worden derhalve ook niet in overweging genomen. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, gelet op het feit dat het gemakkelijk door knip-en plakwerk te fabriceren fotokopieën betreft, en gezien de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat in Pakistan corruptie en documentenfraude frequent voorkomen, kan aan de door verzoeker aangebrachte FIR d.d. 20 november 2013 de "application for help", geen bewijswaarde worden gehecht.

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier

blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Uit diezelfde informatie blijkt niet dat burgers in de geboortestreek van verzoeker, met name de provincie Punjab, een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen (concrete) elementen bij die deze vaststelling weerleggen.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 24 maart 2014, voert verzoekende partij aan dat zij thans een identiteitskaart aanbrengt en er dus niet meer kan getwijfeld worden aan haar identiteit. Zij stelt dat het niet opgaat om eerst te zeggen dat er geen originelen zijn en aan fotokopies geen waarde kan worden toegekend om daarna, wanneer de originelen worden voorgelegd, te zeggen dat deze documenten toch geen waarde hebben. Dat verzoekende partij van bepaalde feiten geen kennis had kan volgens haar verklaard worden doordat zij niet meer in Pakistan was op het moment van de gebeurtenissen.

Verzoekende partij maakte bij aangetekende brief d.d. 15 april 2014 haar "originele" Pakistaanse identiteitskaart aan de Raad over. Aan haar identiteit kan, zoals ze zelf terecht opmerkt, niet langer meer worden getwijfeld.

Hoe dan ook, wat betreft de als bijlage aan verzoekende partij haar verzoek tot horen d.d. 9 april 2014 gevoegde documenten, (volgens de bijgevoegde inventaris) het origineel van de eerder neergelegde FIR d.d. 20 november 2013 en van de "application for help" en de enveloppe waarmee deze documenten zouden zijn verzonden, en verzoekende partij haar betoog ter terechtzitting omtrent het waarderen van stukken, wijst de Raad erop dat voorgelegde documenten, daargelaten of het om originelen dan wel fotokopieën gaat, geapprecieerd worden in samenhang met de verklaringen van de verzoekende partij. Immers, aan voorgelegde stukken en documenten, of dit nu fotokopieën dan wel originelen zijn, wordt slechts objectieve bewijswaarde toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Om die reden, gelet ook op de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal omtrent de voorgelegde FIR, welke door verzoekende partij -die hiertoe zelfs geen poging onderneemt- niet wordt ontkracht of weerlegd, en gezien de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat in Pakistan corruptie en documentenfraude frequent voorkomen, kan aan voormelde door verzoekende partij neergelegde documenten geen bewijswaarde worden gehecht.

Verzoekende partij haar betoog dat het feit dat zij van bepaalde feiten geen kennis had, verklaard kan worden doordat zij niet meer in Pakistan was op dit moment, mist elke grondslag en alle ernst nu de onwetendheid die haar in de beslissing van het Commissariaat-generaal wordt verweten enkel betrekking heeft op zaken/gebeurtenissen die beweerdelijk tijdens haar verblijf in Pakistan zouden hebben plaatsgevonden en welke haar er juist toe zouden hebben aangezet haar land van herkomst te verlaten, zoals o.a. betreffende het feit hoe de Tehrik-i-Taliban (TTP) te weten zou zijn gekomen dat zij een klacht tegen hen zou hebben ingediend, wie haar vervolgens bedreigde en hoe men aan haar telefoonnummer zou zijn geraakt nadat ze haar gsm-nummer veranderd zou hebben.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS